

ἀπαρνίσκω Θήρ. ἀπαρνίσκον Σάμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀρνίσκω.

Ἀπαρνείμαι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μὴ σκιάζεσαι, πούλλακι μόν, κ' ἐγὼ δὲ σ' ἀπαρνίσκω
Θήρ.

ἀπαρνότερος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄπαρνος.

Ὁ ἀρνούμενος τὴν ἐνοχλήν του καὶ ὀρκιζόμενος ὅτι
εἶναι ἀθῶος: Παροιμ. φρ. Κλέφτες κὶ ἀπαρνότερος.

* **ἀπάρον** τό, ἀπάρε Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄρον = τὸ φυτὸν
δρακόντιον.

Τὸ πρᾶσον.

ἀπαρος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. παρᾶς.

Ὁ στερούμενος χρημάτων, ἀχρήματος. Συνών. ἀδέ-
καρος, ἀναπαράδεγρος, ἀνάργυρος, ἀπένταρος,
ἄφραγκος, ἄψιλος.

ἀπαρρωσιῶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀρρωσιῶ.

Παύω νὰ εἶμαι ἄρρωστος, ἀναρρωνύω ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀρρωστον ἐπερρώστεσεν κὶ ἄλλεν καλὴν ἐπῆρεν.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναλαβαίνω 2.

ἀπαρτία ἡ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπαρτία.

Ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς προσώπων πρὸς λήψιν ἐγκύ-
ρων ἀποφάσεων ἐν συνεδρίᾳ νομικοῦ προσώπου δημοσίου
ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου: Δὲν ἦταν ἀπαρτία 'ς τὴν συνεδρίασι.
Ἡ κυβέρνησις ἔχει τὴν ἀπαρτία (τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν
βουλευτῶν).

ἀπαρτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

ἀπαρτους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παρτιός <παίρων.

Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ μὴ ληφθεὶς, ὁ μὴ παραληφθεὶς κοιν. καὶ Πόντ.
(Τραπ.): Ἀπαρτὴ ἔχει τὴν προῖκα Χίος. Ἐχει τὸ δικαίωμα
ἀπαρτο (τὸ συμφωνηθὲν μερίδιον ἐκ τῶν κουκουλλίων,
ὅταν χορηγήσῃ τὸν κουκουλλόσπορον) Εὐβ. (Κονίστρ.)
Ἀπαρτα ἔχει τ' ἀρνιά (δὲν παρέλαβεν ἀκόμη τ' ἀγορασθέντα
ἀρνιά) Χίος. β) Ὁ μὴ ἀγορασθεὶς Νάξ. (Ἀπύρανθ.):
Μὰ ὄρασές το πρὸς τὸ μουλάρι; — Ἀπαρτο τό 'χ' ἀκόμα.
Συνών. ἀγόραστος. γ) Ὁ μὴ πωληθεὶς Σύμ.: Σφογ-
γάρην ἀπαρτον. Συνών. ἀπούλητος. δ) Ἐκεῖνος ποῦ
δὲν ἔχει ἀκόμη στεφανωθῆ, ἐπὶ κόρης Πελοπν. (Τριφυλ.):
Τὴν ἔχει ἀπαρτὴ τὴ νύφη. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κυριευθῇ,
ἀκυρίετος, ἀπόρθητος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀπαρτο
κάστρο (κυριολ. καὶ μεταφ. πολλαχοῦ ἐπὶ τῆς μὴ διακο-
ρευθείσης κόρης) σύνηθ. || Ποιήμ.

Εἰς τοῦ Τυρταίου τὰ ὁλόρφανα παιδιὰ καὶ τοῦ Πινδάρου
ἄφησε τ' ἀπαρτο σπαθί, τοῦ τραγουδιοῦ τὴ φλόγα

ITυπάλδ. Ὡδὴ εἰς Πατρ. Γρηγόρ. 6

Βουνὰ τῶν ξένων τόπων σκοτεινά,
ποῦ γλυκοχαιρετίζεστε μὲ τ' ἄστρα,
κρυφτὰ 'ς τὴν καταχνιὰ παντοτινά,
ἄσωστα, ἀπάτητα, ἀπαρτα σὰν κάστρα

KΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 105. Συνών. ἀπάτητος B 1.

3) Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν περιεκόπη διὰ νὰ προσαρ-
μοσθῇ καλύτερον προσαρπτόμενος ἐπὶ μέρους ἐνδύματος
κοιν.: Ἀπαρτος γιακᾶς - ἀπαρτο μανίκι.

ἀπαρχάρευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παρχαρευτός
<παρχαρεύω.

Ὁ μὴ διελθὼν τὸ θέρος εἰς παρχάρι (θερινὴν δια-
μονὴν ἢ νομὴν), ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ποιμνίων.

ἄπας ἐπιφών. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιφών. ἄπ καὶ τοῦ μορίου ἄς.

1) Ἐκφράζει παρακίνησιν, προτροπὴν καὶ ἰσοδυναμεῖ
πρὸς τὸ ἄς: Ἀπας ἔρται (ἔρθη) Κερασ. Ἀπας ἐν' ὅπως λές
Κοτύωρ. Ἀπας λέη, ἐσὺ τ' ἐσὼν 'ντράνα (ἐσὺ κοίταζε τὴ
δουλειά σου) Οἶν. 2) Μετὰ ἱστορικῶν χρόν. ὀριστ. ἐκφρά-
ζει πρᾶξιν δυναμένην νὰ ἔχῃ συντελεσθῇ εἰς τὸ παρελθόν:
Ἀπας ἐποίκ' ἀτο - εἶπ' ἀτο Κοτύωρ.

ἀπάσβεστο τό, Παξ. — Κθεοτόκ. Καραβέλ. 40 ἀπά-
σβιστον Σάμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀσβέστι.

Θρύμμα ἀμμοκονιάματος πῖπτον ἐκ τοίχου ἐνθ' ἄν.:
Ἀπὸ τὸ μπουκκάρισμα ἐπέσανε ἓνα σωρὸ ἀπάσβεστα (μπουκ-
κάρισμα = ἡ δι' ἀμμοκονιάματος ἰσοπέδωσις τοῦ τοίχου)
Παξ. Ἀπὸ τὴ νότια τὴ βολλὴ ἐπέσανε τ' ἀπάσβεστα αὐτόθ.
Στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ κάποιον ποντίκι ἐπερπάτησε κάνοντας
νὰ κυλίσῃ ἓνα ἀπάσβεστο Κθεοτόκ. ἐνθ' ἄν.

* **ἀπασβεστώνω**, ἀποσβεστώνω Κάσ. 'ποσβεστώνω
Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀσβεστώνω.

Μετβ. κάμνω τι σκληρὸν ὥς ἡ ἄσβεστος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Θωρεῖς ἐκείνον τὸ νεκρὸ τὸν ἀποσβεστωμένον

ὅπου φορεῖ 'ς τὴν κεφαλὴ ἀγκάθινο στεφάνι;

Κάσ. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι σκληρὸς Κύπρ.: Ἐποσβεστώσασιν
τὰ ροῦχα (ἐσκληρύνθησαν ἐκ τοῦ ρύπου ἢ τῆς κακῆς
πλύσεως).

ἀπασκόλιον τό, Κύπρ. 'ποσκόλιον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπασκολῶ.

Ἀπασχόλησις: Μὲ τὸ 'ποσκόλιον του ἄφηκεν τὰ βούδκια
τὸ' ἐπῆαν τὸ' ἐζημιώσαν.

ἀπασκολῶ λόγ. πολλαχ. ἀπασκολᾶω Εὐβ. (Πλατα-
νιστ.) ἀποσκολῶ Εὐβ. (Πλατανιστ.) 'ποσκολειῶ Κύπρ.
'ποσκολίζω Κύπρ. Μέσ. 'ποσκολιεύμαι Κύπρ. 'ποσκολί-
ζομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀπασχολῶ.

1) Ἀπασχολῶ τινα λόγ. πολλαχ.: Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἢ
ἡ δουλειὰ μ' ἀπασκόλησε πολὺ πολλαχ. 'Ποσκόλησέ τον ὥσπου
νὰ 'ρτω Κύπρ. Ἐποσκολίστηκα τὸ' ἐπῆαν τὰ βούδκια τὸ' ἐζη-
μιώσαν αὐτόθ. || Φρ. 'Ποσκολῶ τὴν ὥρα μου (χάνω τὸν
καιρὸ μου) αὐτόθ. 2) Κωλύω, ἐμποδίζω τινα πολλαχ.:
Μ' ἀπασκόλησε ἀπ' τὴ δουλειά μου πολλαχ. Μὴ ἀπασκολήσης
τὸ παιδί ἀπ' τὸ σκολιὸ Πλατανιστ. Δὲ μ' ἄφησε νὰ κάμω
τὴ δουλειά μου ὁ ἀγέρας, μ' ἀπασκόλησε αὐτόθ. Μὲν τὸν
'ποσκολῆς, ἄφησ' τον νὰ τελειώσῃ τὴν δουλειάν του Κύπρ.
Συνών. μπόδιζω.

ἀπασπάλιστος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πασπαλιστός
<πασπαλίζω.

1) Ὁ μὴ πασπαλισθεὶς, ἄπαστος. 2) Ὁ μὴ ρυπαι-
νόμενος δι' ἀλεύρου: Μέσ. 'ς τὸ μύλο βρίσκεται κὶ ἀπασπά-
λιστος εἶναι.

ἀπασπάλωτος ἐπίθ. Λευκ. — ΑΠαπαδιαμ. Χριστούγ.
τεμπέλη 59 ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 241 ἀπασπάλωτους Θράκ.
(Αἰν.)

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πασπαλωτός <πασπαλῶνω>.

1) Ὁ πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ γεννώμενος, ὁ ἔχων μορφὸν σῶμα, ἀσχημάτιστος, ἐπὶ ζώων καὶ ἰδία πτηνῶν Λευκ. — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν.: Πουλλὶ ἀπασπάλωτο Λευκ. Συνών. ἄπλερος. β) Ὁ μὴ στερεοποιημένος, ἀπαλὸς Λευκ.: Τὸ μυαλό του εἶν' ἀπασπάλωτο. 2) Ὁ μὴ περιουούμενος ἑαυτὸν καὶ τοὺς οἰκείους του, ἀσυνύριστος ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἀν.: Ἡ δεῖνα ἀπασπάλωτη δὲν ἤξεύρει νὰ πολέψη τὸ νοικοκυριό της.

άπασπάτευτος ἐπίθ. πολλαχ.

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πασπατευτός <πασπατεύω>.

1) Ἀψηλάφητος ἐνιαχ. 2) Ἐκεῖνος ὃν δὲν ἔχουν ἐγγίσει, ἄθικτος ἐνιαχ. Συνών. ἄγγιχτος 2, ἄγγιχτος 1. 3) Ἀγνός, ἐπὶ θήλεος πολλαχ.: Ἀπασπάτευτο κορίτσι. Συνών. ἄγγιχτος 3, ἄγγιχτος 3, ἀμάκκωτος 2, ἀπάρθενος 1, ἀπάτητος Β1β.

άπασπρος ἐπίθ. Καππ. (Φερτάκ.)

Έκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος.

Ὁ ἐντελὴς ἄσπρος, κατάλευκος. Συνών. κάτασπρος, ὁλόασπρος.

άπασσάλειφτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀπασσάλ'φτους βόρ. ιδιῶμ. ἀπασσάλειβος Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πασσαλειφτός <πασσαλείφω>.

1) Ὁ μὴ ἐπιχρισθεὶς, ὁ μὴ πασσαλειμμένος σύνηθ.: Ἀπασσάλειφτος τοῖχος. Ἀπασσάλειφτο πάτωμα (τὸ μὴ ἀλειμμένον μὲ παρκετίνη). Δὲν ἄφησες πρᾶγμα ἀπασσάλειφτο ἀπὸ τοῖς μπογιῆς ποῦ βασίῃς σύνηθ. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἀποκτήσας καὶ ἐπιπολαίας ἔστω γνώσεις Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Χρόνια ἔμεινε 'ς τὴν Εὐρώπῃ κ' ἐγύρισε ἀπασσάλειφτος Λεξ. Δημητρ. 3) Ὁ μὴ δωροδοκηθεὶς, ὁ μὴ διὰ δωροδοκίας εὐμενὴς γενόμενος Λεξ. Δημητρ.

άπασσάλωτος ἐπίθ. Ἀθῆν. Πόντ. (Τραπ.)

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πασσαλωτός <πασσαλῶνω>.

Ὁ μὴ ἐστηριγμένος διὰ πασσάλων.

άπάσσου Τσακων.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Κόπτω, ἐπὶ μαχαίρας: Ἐνταῖ ἡ μαχαίρα ὦγι ἀπάσσα (αὐτὸ τὸ μαχαίρι δὲν κόβει). 2) Εἶμαι καλῆς ποιότητος, ἐπὶ κρέατος: Τὸ κρέι εἶναι ἀπάσσουντα (τὸ κρέας εἶναι παχύ, ἀξίζει).

άπασιάδα ἡ, Χίος — Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄπαστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα.

1) Ἡ ιδιότης τοῦ ἀπάστου, ἔλλειψις ἁλατος εἰς ἔδεσμα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀναλατάδα 1, ἀναλατῖα 1. 2) Μωρία, ἀνησία Χίος.

άπαστάλιαστος ἐπίθ. Πελοπν. (Σιδηρόκαστρον Τριφυλ.) ἀπαστάλιαστους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πασταλιαστός <πασταλιάζω>.

Ὁ μὴ ἐπαλλήλως κατὰ φύλλα τεθειμένος, ἐπὶ καπνοῦ ἐνθ' ἀν.: Τὸ καπνὸ εἶν' ἀπαστάλιαστο Μεσσο. (Σιδηρόκαστρον Τριφυλ.)

***άπαστέλλωτος** ἐπίθ. ἀπαστέλλωτος Μεγίστ.

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παστελλώτός <παστελλῶνω>, παρ' ὃ καὶ παστιλλῶνω.

Ὁ μὴ γενόμενος ὑδαρὴς ὡς πολτός, ἐπὶ ὀρύξης ἢ ὀσπρίων: Τὸ φρεῖν εἶναι-ν-ἀπαστέλλωτο.

άπαστος ἐπίθ. Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) Χίος

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄπαστος.

1) Ὁ μὴ πασθεὶς δι' ἁλατος, ὁ μὴ ἀλατισθεὶς, ἀνάλατος ἐνθ' ἀν.: Κρέας ἄπαστο Χίος. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Θησαυρ. ἐν λ. Συνών. ἀναλάτιστος 1, ἀνάλατος Α1, ἀντίθ. παστός. 2) Μεταφ. ἀνόητος, μωρὸς Χίος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάλατος Α1β.

άπαστούρωτος ἐπίθ. Ἀνδρ.

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παστουρωτός <παστουρώνω>.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου οἱ πόδες δὲν ἔχουν συνδεθῇ, ἐπὶ κτηνῶν: Ἀπαστούρωτη τὴν ἄφησε τὴ γίδα. Συνών. ἀπε-δίκλωτος.

άπαστρα ἐπίρρ. Μακεδ. (Καταφύγ.) κ. ἀ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄπαστρος.

Ὁχι καθαρὰ, ἀκαθάρτως, ρυπαρῶς.

άπάστρεντα ἐπίρρ. ἐνιαχ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἀπάστρευτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀνευ καθαρίσματος, χωρὶς πάστρεμα: Οὔτε ζῶ δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ ἐδῶ μέσα, γιὰτ' εἶν' ἀπάστρεντα.

άπάστρευτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.)

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παστρευτός <παστρεύω>. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ μὴ καθαρισθεὶς διὰ πλύσεως, διὰ τριβῆς, διὰ σαρώσεως κττ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.): Ἀπάστρευτο τραπέζι - πιάντο - ποιτήρι κοιν. Τιδὲν ἀπάστρευτο μ' ἀπελέκ'ς 'ς σὸ μαερεῖο (μὴ ἀφίνης τίποτε ἀκαθάριστον εἰς τὸ μαγειρεῖον) Κοτύωρ. Συνών. ἀκαθάριστος 1, ἄπαστρος 1, ἀντίθ. παστρεικός. β) Ὁ μὴ ἀπαλλαχθεὶς τῶν ἀπορριμμάτων ἢ ξένων οὐσιῶν κοιν.: Ἀπάστρευτο σιτάρι. Ἀπάστρεντα λάχανα. 2) Ἐπὶ ὀπωρῶν, ὀσπρίων κττ., ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἀφηρέθη ὁ φλοιός, ἀλέπιστος κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Ἀπάστρεντα μῆλα - πορτοκάλια - σῦκα. Ἀπάστρεντα κουκκιά - φασόλια κοιν. Συνών. ἀγλούπιστος 1, ἄγλυφτος 1, ἀκαθάριστος 1δ, ἀκούρευτος (Ι) 2, ἀξεφλούδιαστος, ἀξεφλούδιστος.

άπαστριά ἡ, ἀπαστρία Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Σινώπ. κ. ἀ.) — Λεξ. Κομ. Γαζ. (λ. ἀκαθαρσία) Ψύλλ. Περίδ. Αἰν. ἀπαστρίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀπαστριά σύνηθ. ἀπαστρινγιά Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀπάστρια Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄπαστρος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἐλλειψις καθαριότητος, ρυπαρότης σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σινώπ. κ. ἀ.): Κακὸ πρᾶμα ἡ ἀπαστριά. Ἐχουνε μεγάλη ἀπαστριά σπῖτι τους. Βρομάει ἀπὸ τὴν ἀπαστρινγιά. Ἀπαστριά πῶχει 'δῶ μέσα! σύνηθ. || Φρ. ἀπαστριά καὶ κακομοιριά Πελοπν. (Αἶγ.) Συνών. ἀκαθαρσία 1, ἀπαστρίλα, ἀπαστροσύνη, λέρα. 2) Βόρβορος ΑΛασκαράτ. Στιχουργήμ. 243: Ποίημ.

Καὶ πέφτει 'ς ἓνα αὐλάκι | γιὰ κακὴ τύχη ἀπαστρίες γομᾶτο. Συνών. ἀκαθαρσία 2.

άπαστρίλα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ. Μάν. Τρίκκ)

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄπαστρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Ἀπαστριά 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Τί ἀπαστρίλα ποῦ 'χει τὸ σπῖτι του! Κορινθ. || Φρ. Ἀπαστρίλα καὶ κακομοιρία! Μάν.

